

Yanımda Sen Olmayınca

– kendinol · 05 Nisan 2014

Yanımda sen olmayınca
günde bir kaç saat uyuyorum
karınca kararınca
tövbeler olsun fazla tutamıyorum kendimi
bedenimde derman kalmayıp yorulunca
Su olup akmak için nasıl muhtaç ise
damla damlaya
Bende sana öyle muhtacım
nefesin gerek nefesin
gözlerimde ki çerağları yakmaya

Yanımda sen olmayınca
Çatısı delik terkedilmiş bir evin sol köşesi
yitirdiği mutluluk seslerine ağlar
tepeden tırnağa bembeyaz acılar giyinip
gözyaşlarını süzer duvarlarından
ve en ücra köşesinde bir karanlık doğurur bu şehir
kendinden geçerde fırtınalar
dövünür durur taştan kaldırımların sinesinde

Yanımda sen olmayınca
Nereye savrulacağını bilmeyen
bir yaprak telaşında şaşkın
ömrünün baharında özgürlüğü budanan
bir fidan kadar kavgalardan tırsak
Renk cümbüşünde cesedi kaybolan bir kelebek gibi
Bilinmez kalabalıklarda kayboluyorum
Ayakların ezberlediği bir yolun,
sagırlaşan yarenliğini dinlerken,
olduğum yerde toprağa yığılıyorum

Yanımda sen olmayınca
Kara tren türküsünde gurbete çıkıyor mutluluklar
Her konuşan dilde
her sözde sultan oluyorsun yâr

sanki hep seni söylüyor dudaklar
Kanatlarıyla göklerin mavilerini kesiyor kuşlar
Gazeli bir is kıskandırmak için hasretimi
güneşin yüzünü sıvazlar

Yanımda sen olmayınca
Yağmur uzakta ki ışıkları batırıyor gözlerime
Yılların acımasızlığına yenik düşen babamın
bir kez daha ölüm haberi düşüyor yüreğime
Gök kubbeyi sırtlanıyorum omuzlarımda
Yer ağır
Gök s/ağır
Herşey iffetini kaybetmiş bu dünyada

Yanımda sen olmayınca
Küfür geliyor adıma seslenişler
Ne zaman ki senden uzak
ne zaman ki sensizim
alnından vurulan güneş kadar kef(s)ensiz
Boz bulanık sularda çırpınan
dal parçası kadar çaresizim
bundandır toprağa kasvetim

ve biliyor musun yârim
ben seni
ölüm kadar çok özledim...

04.04.2014 Muharrem Küçük